

Beje. Man gif først til Arbejdsgiverne, naar det var den egentlige Stortindustri, man havde med at gøre, hvor der anvendtes Maskiner, og ligeledes, hvor man havde med Bygningshaandværket at gøre, gif man til de egentlige Arbejdsgivere og forlangte Refusion. Hvis man ikke fik denne, saa havde for det første de tilstadekomne faaet deres Understøttelse, og saa blev de Penge, som vedkommende Arbejdsgivere ikke refunderede af den ene eller den anden Grund, refundede af Amtspartitionsfonden eller Købstadkommunekasserne paa lignende Maade som de øvrige Midler, der skulde komme ind paa den Maade. Utsaa ogsaa det Forslag nærmer sig meget det Forslag fra vor Side, jeg har nævnt, og som jeg mener, angiver den fornødigste Maade at ordne Sagen paa.

Naar jeg har fremført disse Bemærkninger, vil det, som jeg begyndte med at sige, være at forstaa saaledes, at jeg ikke ønsker det foreliggende Forslag standset af Hensyn til de Ønsker, jeg nærer. Det vilde selvfølgelig være mig lært, om jeg i Forhandlingens Løb kunde faa en Del af dem opfyldte, men, selv om dette ikke naas, vil jeg betragte det foreliggende Forslag efter de mange Aars Forhandlinger om Sagen som det Resultat, der overhovedet kan opnaas. Jeg beklager selvfølgelig, at det er blevet saa begrænset og skal nævne nogle Punkter, hvor jeg mener, dette forlig er Tilfældet. Jeg skal ikke komme ind paa det Forslag, det høje Landsting tidligere har vedtaget, og som er blevet omtalt af forskellige ærede Talerere, men det er dog nærmest til Sammenligning med dette, at jeg vil omtale det foreliggende Forslag. Jeg beklager, at dette udelukker Landbrug, Skovbrug, Havebrug, Fiskeri og Søfart samt en stor Del Haandværk, der ikke arbejder i den egentlige Stortindustri Tjeneste. Jeg saa overordentlig gerne, selv om man ikke kunde naa det videste Maal, jeg har sat mig, at man havde taget nogle flere af dem med. De kunne ganske sikkert ogsaa trænge til at komme ind under en saadan Understøttelse og burde ikke være tilfældet. Jeg skal nævne, at Forslaget har et Fortrin fremfor det af Landstinget tidligere vedtagne Forslag. Det er med Hensyn til den Tid, inden for hvilken Understøttelsen skulde træde i Kraft. Det tidligere Forslag foreskrev, at Understøttelsen skulde træde i Kraft 26 Uger efter Ulykkestilfældet. Dette Tidrum blev i Folketinget forkortet til 6 Uger, og i det Forslag, som ogsaa har været forelagt i Folketinget, ved et Medlem dernede, som jeg har omtalt, nemlig Folketingsmand Berg, var Tidsskiftet sat til 9

Dage. Det har sin store Betydning, hvor lang eller hvor kort den Tid er, efter hvilken Understøttelsesretten skal træde i Kraft; thi det er jo saaledes, at jo længere Fristen er, desto færre vil der komme ind under Loven, og hvis man bibeholdt de 26 Uger, vilde det være et meget ringe, ja et ganske forsvindende Antal. Men selv 13 Uger er et alt for langt Tidrum. Der forefalder en Mængde Ulykkestilfælde, som bevirke Arbejdsevnenes Indskrænkning i et Tidrum, der ligger inden for de 13 Ugers Omraade, og hvis saa den vedkommende ikke er saaledes stillet, at han er Medlem af en Sygekasse, staar han ganske uden Hjælp. Og det er jo ikke saaledes, at man kan sige, at enhver kan være Medlem af en Sygekasse; der er mange, hvis Forhold ere saadanne, at de ikke ere i Stand til at betale, hvad Sygekassen kræver af dem, navnlig paa Grund af, at deres Arbejdsforhold ere uregelmæssige med længere Tids Arbejdsløshed, og de derfor komme til at skylde saa meget i Sygekassen, at de blive stattede ud. Men kommer en saadan Mand til Slæde, faar han ikke noget. Det er en af de Mangler, Lovforslaget har, ved Siden af at dets Kammer ikke ere store nok.

Der er tillige en Bestemmelse i Lovforslaget, som siger, at Ulykkestilfælde, som fremkaldes ved grov Uagtsomhed, giver ingen Ret til Understøttelse. Nu er det jo for det første meget vanskeligt at afgøre, hvad der er grov Uagtsomhed. Den intensive Drift, som finder Sted i Industrien, er mange Gange af den Bestaffenhed, at det næsten er paaalagt Arbejderen at være saa hensynsløs som muligt for at faa det udført, han skal udføre. Derfor kan det se ud som grov Uagtsomhed fra hans Side, naar han er kommen til Slæde, medens han dog egentlig, naar alt kommer til alt, ikke har kunnet bære sig anderledes ad. Jeg mener principielt at alle, som kommer til Slæde, naar de blot ikke have gjort det med Forsæt — forsætlig tilstadekomne kan man naturligvis ikke tage med — burde falde ind under Loven.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa mine Ønsker med Hensyn til Lovforslaget. Ganste kort har jeg nu omtalt enkelte Ting, som jeg kunde ønske forandrede. Jeg skal da ogsaa nævne dette, at jeg er, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, ikke nogen særlig Ven af hele det private Forsikringsvæsen, idet jeg mener, at Staten burde være den egentlige Forsikrer af de tilstadekomne; men dette Lovforslag siger jo, at Kravet er ikke rettet til Samfundet, Kravet er adresseret til Arbejdsgiverne, det